

... aneb

Manželský trojúhelník dohnal milence k vraždě

Muž a žena jsou snad odnepaměti předurčeni žít v páru. V životě partnerských vztahů ale nastávají okamžiky, kdy na scénu vztahu vstoupí další člověk, jehož přítomnost významně změní dosavadní soužití původního páru. Zpravidla osloví jednoho z partnerů natolik, že jeho zevšednělý vztah začíná nabývat znovu velkých citových rozměrů. Stávající partner začíná být stále více na obtíž a jakoby přímo překáží. V takovém případě nově vzniklého manželského trojúhelníku nastává chvíle, kdy je třeba celou situaci nějakým způsobem vyřešit. Každý z nás si ihned uvědomí, že řešení se nabízí celá řada - od méně bolestivějších, až po ta tragická. Jak skončil takový manželský trojúhelník, o kterém píšeme v následujícím příběhu, je jedním z nejtragičtějších.

Na počátku roku 1995 se v malé vesničce na Trutnovsku odehrála rodinná událost, na jejímž konci byl zbytečně zmařen lidský život. Tato skutečnost, jak to v podobných případech zpravidla bývá, změnila osud i několika dalším lidem. Téměř třísetstránkový vyšetřovací spis začíná sdělením obvinění pro trestný čin vraždy. Nezbytnou jeho součástí je i fotodokumentace pořízená na místě činu. Některé fotografie však jakoby do spisu na první pohled ani vůbec nepatřily. Díváme se do zasněžené krajiny, na jejímž obzoru se třpytí zimní slunce. Kdyby nebylo stop ve sněhu, vypadalo by to, že všechno živé usnulo zimním spánkem. Další fotografie zachycuje horský potok, ve kterém se voda líně proplétá mezi zledovatělými kameny. Je lemován vzrostlými stromy, jejichž větve se sklánějí pod tíhou sněhové pokrývky téměř na hladinu. Když se však zadíváme pozorněji, spatříme ve sněhu na strmém břehu červené skvrny. Záběry, které následují, nás postupně vracejí do děsivé reality.

Domek, ve kterém se tragédie odehrála, se nachází kousek u silnice. Na zděné přízemí navazuje první patro, které je až po střechu roubené. Vchodové dveře vedou do verandy, která tvoří zároveň chodbu domu. Když tehdy přijeli policisté na místo, stál před vchodem hlouček lidí. Vstupní kamenné schůdky, pokryté souvislou vrstvou zledovatělého sněhu, byly nasáklé krví. Stopy vedly do chodby, jejíž podlaha byla z části pokryta betonovými dlaždicemi. Zde spatřili pod dekou nehybné lidské tělo. Množství krve, jež se nacházelo nejen na podlaze, ale i na stěnách vypovídalo o tom, že zde došlo k nejtěžšímu zločinu. Tělo třiačtyřicetiletého muže, který byl oblečen do zimní bundy a kalhot, leželo na zádech bez jakýchkoliv známek života. Obličej měl celý potřísněn již zaschlou krví, oči doširoka otevřené. Krev bylo možno spatřit i na jeho ruce a oděvu. Při ohledání těla soudním znalcem bylo zjištěno velké množství bodných a bodnořezných ran, které oběť utrpěla při napadení dosud neznámým pachatelem. Z okolí a místa činu byl pořízen záznam a zajištěno množství stop. Jedním z důležitých úkolů bylo také nasazení služebního psa, který vyhledal a následně

sledoval pachovou stopu, na níž našel kapky krve pocházející z místa činu. Pozornost kriminalistů se okamžitě soustředila na nejbližší okruh osob, které se se zavražděným mužem blíže znaly. Podezření, že se pan Jaromír stal obětí pachatele z blízkého okolí, se nakonec potvrdilo. Motiv vraždy byl v tomto případě pro všechny zúčastněné více než politováníhodný...

Paní Petra se vdávala velmi mladá. Z manželství, které bylo zpočátku spokojené, se narodily dvě děti. Po čase však vztah mezi mladými manželi přestal být ideální. Jaromír si rád zašel s kamarády na pivo, Petra se zase nebránila nějaké té známosti. Nakonec se dohodli, že se budou jeden druhému vyhýbat, aby se co nejméně viděli. Zařídí to tak, aby byl vždy doma pouze jeden z nich. Nějakou dobu jim to vyhovovalo, manžel však na svou ženu stále žárlil. Aby byla více doma, zařídil jí v patře jejich domu místnost, kde se věnovala svému podnikání. Neustálé neshody se však mezi oběma partnery stupňovaly. Nakonec vyústily ve fyzické napadení ze strany manžela. Slovo rozvod bylo téměř na denním pořádku. V té době se Petra sblížila se svobodným mladíkem, který bydlel ve stejné vesnici. Nedávno se vrátil z bývalé Jugoslávie, kde sloužil v jednotkách UNPROFOR. V té době byl bez práce a žil z peněz, které si vydělával jako voják. Začali se spolu scházet a zamilovali se do sebe. Vdaná žena u svého milence nacházela útěchu a pochopení, které jí Jirka ochotně a rád poskytoval. Stal se její oporou. Scházeli se v hotelích, jezdili spolu na výlety. Když byl manžel v práci, zvala jej i k sobě domů. Po tříměsíční známosti se dohodli na společném soužití ...

Poprvé se Jiří zmínil o strašlivém plánu v polovině prosince. Manžela, který jezdí do práce a na melouchy na kole, by prý mohlo porazit auto. Paní Petra později na policii vypověděla, že si však plně uvědomovala, jaké následky by tento nápad mohl mít a nechtěla proto o tom ani slyšet. Představa, že by přišla nejen o muže, ale i milence, ji doslova děsila. V předvečer vraždy došlo opět mezi manželi ke konfliktu. Situaci, kdy se potkali sokové v lásce před vchodem do domu manželů, Jaromír neunesl. Důkaz, že je mu žena nevěrná, byl pro něho dost pádným argumentem k podání žádosti o rozvod, což se chystal udělat hned následující den. Rozrušená Petra se po hádce nutně potřebovala sejít s Jiřím a postěžovat si na nevhodné manželovo chování, což se také stalo. Mezitím, co ji pak krátce na to sám v náručí utěšoval, vymyslel zřejmě hrůzný plán. Než se rozloučili, zeptal se ještě, v kolik manžel jezdí ráno do práce... V šest hodin ráno, probudil Petru štěkot psa. Oblékla si župan a v podkolenkách vyšla na chodbu. To, co spatřila, ji na chvíli zbavilo rozumu. Na zemi ležel zakrvácený manžel, nad nímž se skláněla postava muže s nožem v ruce. Poznala v něm svého Jiřího. Ještě než se zhroutil, stačila přivolat sousedy a tím i pomoc.

Pachatel byl zadržen několik hodin po vraždě, ke které se později i plně doznal. Při výslechu před vyšetřovatelem popsal průběh kritického dne i způsob napadení poškozeného. Vlastnoručně zpracoval mapku obce, na které mj. také vyznačil trasu svého útěku z místa činu. U hlavního líčení zdůraznil, že se rozhodně v chodbě domku nechtěl setkat se svým „sokem“ a byl jeho přítomností překvapen - k potyčce mezi oběma aktéry došlo prý náhodou. Použití nože vysvětlil zkratkovitým jednáním. Nad svým jednáním vyjádřil lítost. Důležitým

důkazem pro posouzení celé věci, ze které soud později vycházel byl znalecký posudek z oboru zdravotnictví. Z jeho závěrů i z pitevního protokolu vyplynulo, že oběť utrpěla celkem 27 bodnořezných a sečných ran, přičemž příčinou smrti bylo zevní a vnitřní vykrvácení. V průběhu trestního řízení byl zkoumán i duševní stav obžalovaného, který byl podroben i psychologickému vyšetření. Znalci nepotvrdili duševní chorobu, byla zjištěna pouze odchylka ve struktuře osobnosti obžalovaného - v době činu byl tedy plně schopen rozpoznat společenskou nebezpečnost svého jednání. Po zvážení všech rozhodných skutečností jej soud odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti roků.